17/07/2020

Λόγος περί της τελειότητος των Χριστιανών

/ Ορθόδοξες Προβολές

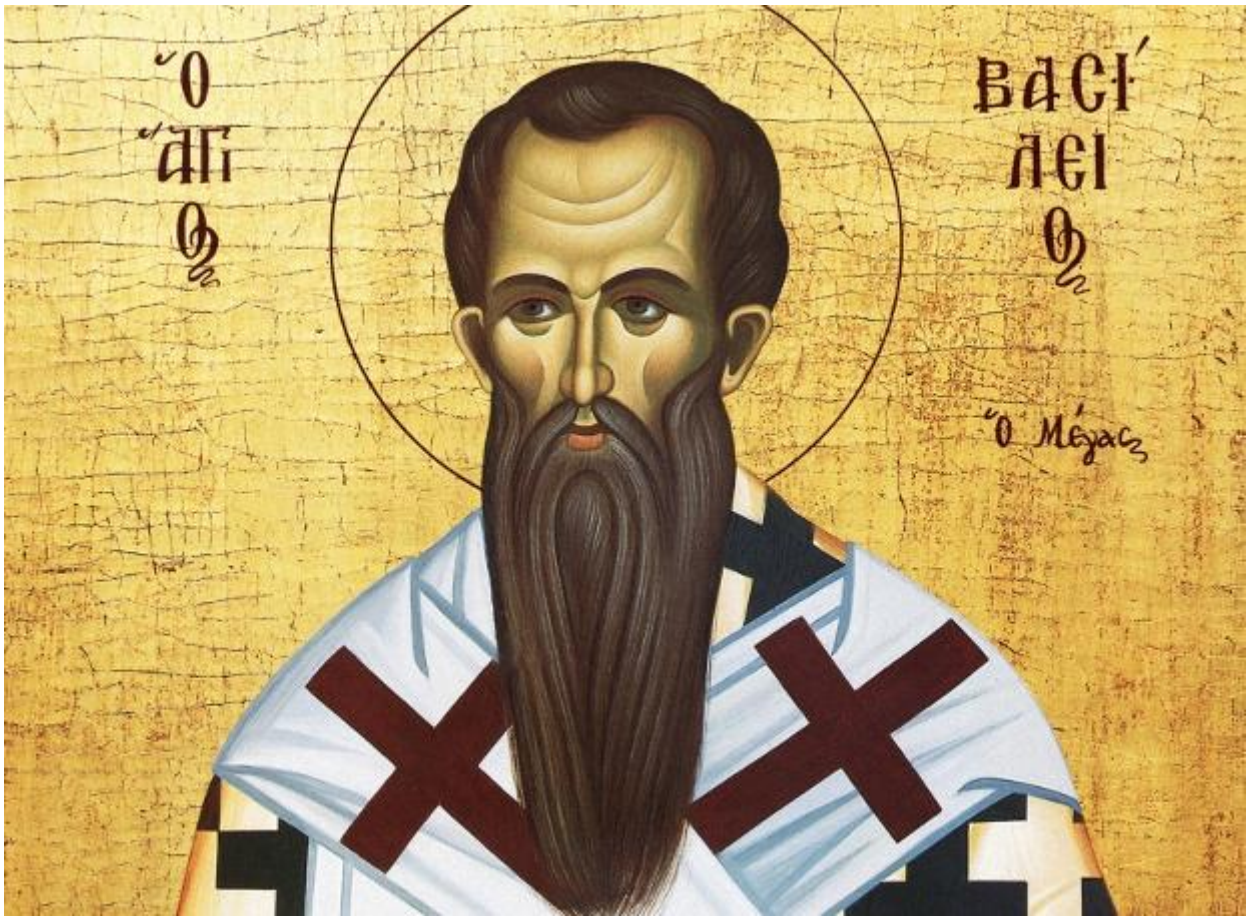

«Από τα πολλά πράγματα τα οποία δεικνύει η θεόπνευστος Γραφή και τα οποία οφείλουν να πραγματοποιηθούν από τους αποφασισμένους να ευαρεστήσουν το Θεό έκρινα τώρα αναγκαίο να σημειώσω σε σύντομο υπόμνημα μόνο εκείνα τα οποία επί του παρόντος ανακινήθηκαν μεταξύ σας. Την για κάθε σημείο μαρτυρία που είναι ευκατάληπτη, αφήνω να την ανεύρουν οι απασχολούμενοι με την ανάγνωση της Γραφής, οι οποίοι θα είναι ικανοί να την υπενθυμίσουν και σε άλλους.

- **Αγίου Βασιλείου του Μεγάλου**

Ότι πρέπει ο Χριστιανός να φρονεί άξια της επουρανίου κλήσεως (Εβρ. 3,1) και να ακολουθεί βίο άξιο του Ευαγγελίου του Χριστού (Φιλιπ. 1,27).

Ότι δεν πρέπει ο Χριστιανός να είναι επιπόλαιος (Λουκ. 12,29) και να παρασύρεται από οτιδήποτε μακράν της μνήμης του Θεού και της θέλησης και των κριμάτων αυτού.

Ότι πρέπει ο Χριστιανός γινόμενος σε όλα ανώτερος από την κατά νόμο δικαίωση να μην ορκίζεται, ούτε να ψεύδεται (Ματθ. 5,34).

Ότι δεν πρέπει να βλασφημεί (Τίτ. 3,2), ούτε να υβρίζει (Α΄ Τιμ. 1,13), ούτε να μάχεται (Β΄ Τιμ. 2,24), ούτε να αυτοδικεί (Ρωμ. 12,19), ούτε να αποδίδει κακό αντί κακού (Ρωμ. 12,17), ούτε να οργίζεται (Ματθ. 5,22).

Ότι πρέπει να μακροθυμεί (Ιακ. 5,8), οτιδήποτε και αν πάσχει και να ελέγχει κατάλληλα τον αδικούντα (Τίτ. 2,15) όχι όμως από πάθος εκδίκησης αλλά από επιθυμία διόρθωσης του αδελφού, κατά την εντολή του Κυρίου (Ματθ. 18,15).

Ότι δεν πρέπει να λέει κάτι εναντίον απόντος αδελφού με σκοπό να τον διαβάλλει, πράγμα το οποίο είναι συκοφαντία, ακόμη και αν είναι αληθινά τα λεγόμενα (Β΄ Κορ. 12,20 και Α΄ Πετρ. 2,1).

Ότι πρέπει αν αποστρέφεται τον διαβάλλοντα τον αδελφό (Α΄ Πετρ. 3,16-17 και Ιακ. 4,11).

Ότι δεν πρέπει να λέει ευτράπελα (Εφεσ. 5,4).

Ότι δεν πρέπει να γελά ούτε να ανέχεται τους γελωτοποιούς (Λουκ. 6,21 ε. και Ιακ. 4,9).

Ότι δεν πρέπει να ματαιολογεί λέγοντας κάτι που ούτε σε ωφέλεια των ακουόντων αποβαίνει, ούτε στην αναγκαία και επιτρεπτή οικειότητα με το Θεό συντελεί (Εφεσ. 4,29). Έτσι και οι εργαζόμενοι πρέπει να φροντίσουν, όσο είναι δυνατό, να εργάζονται με ησυχία και τους αγαθούς λόγους ακόμη να απευθύνουν προς εκείνους που είναι εμπεπιστευμένοι να οικονομούν το λόγο με διάκριση προς οικοδομή της πίστης, για να μη λυπάται το Άγιο του Θεού Πνεύμα.

Ότι δεν πρέπει κάποιος που έρχεται έπειτα από άλλους να λαμβάνει το θάρρος να πλησιάζει ένα από τους αδελφούς και να του μιλά, προτού αυτοί που έχουν αναλάβει τη φροντίδα της ευταξίας, δοκιμάσουν πως αρέσει στο Θεό για το κοινό συμφέρον.

Ότι δεν πρέπει να υποδουλώνεται στον οίνο (Τίτ, 2,3), ούτε να καταλαμβάνεται από πάθος για την κρεοφαγία (Ρωμ. 14,21), ούτε καθόλου να γίνεται λαίμαργος για οποιοδήποτε φαγητό και ποτό (Β΄ Τιμ. 3,4), διότι ο αγωνιζόμενος είναι εγκρατής

στα πάντα (Α΄ Κορ. 9,25).

Ότι από όσα δίδονται στον καθένα προς χρήση δεν πρέπει να έχει τίποτα σαν δικό του ή να αποθηκεύει (Πραξ. 4,32), αλλά, προσέχοντας με φροντίδα για όλα σαν να ανήκουν στον Κύριο να μην περιφρονεί τίποτα από όσα τυχόν ρίπτονται ή παραμερίζονται.

Ότι δεν πρέπει να είναι κανείς ούτε του εαυτού του κύριος, αλλά να σκέπτεται και να ενεργεί σε όλα κατά τέτοιο τρόπο, σαν να έχει παραδοθεί από το Θεό σε δουλεία στους ομοψύχους αδελφούς (Α΄ Κορ. 9,19) και πάντως ο καθένας να μένει στην τάξη του (Α΄ Κορ. 15,23).

2. Ότι δεν πρέπει να γογγύζει (Α΄ Κορ. 10,10), ούτε από στενοχώρια για την έλλειψη των αναγκαίων, ούτε από την κόπωση για την εργασία, διότι σε κάθε περίπτωση την κρίση έχουν οι εμπεπιστευμένοι την αντίστοιχη εξουσία.

Ότι δεν πρέπει να γίνεται κραυγή, ούτε άλλη εκδήλωση ή κίνηση, στην οποία μαρτυρείται θυμός (Εφεσ. 4,31) ή απομάκρυνση από τη βεβαιότητα ότι ο Θεός είναι παρών (Εβρ. 4,13).

Ότι πρέπει η φωνή να είναι σύμμετρη με την εκάστοτε ανάγκη.

Ότι δεν πρέπει να αποκρίνεται σε κάποιον ή να κάνει κάτι με θρασύτητα και καταφρόνηση (Τίτ. 3,2), αλλά να δεικνύει σε όλα και προς όλους την επιείκεια (Φιλιπ. 4,5) και την εκτίμηση (Ρωμ. 12,10 και Α΄ Πέτρ. 2,17).

Ότι δεν πρέπει να κάνει νοήματα με τον οφθαλμό με δόλο ή να χρησιμοποιεί άλλο σχήμα ή κίνημα μέλους, το οποίο λυπεί τον αδελφό ή μαρτυρεί καταφρόνηση (Ρωμ. 14,10).

Ότι δεν πρέπει να καλλωπίζεται στον ιματισμό και την υπόδηση, πράγμα που δεικνύει κενοδοξία (Ματθ. 6,29 και Λουκ. 12,27).

Ότι πρέπει να χρησιμοποιεί απλά πράγματα για τις σωματικές ανάγκες.

Ότι δεν πρέπει να ξοδεύει τίποτε περισσότερο από τα αναγκαία και χάριν πολυτέλειας, πράγμα που είναι κατάχρηση.

Ότι δεν πρέπει να ζητά τιμές και να επιδιώκει πρωτεία (Μαρκ. 9,35).

Ότι πρέπει ο καθένας να προτιμά από τον εαυτό του όλους τους άλλους (Φιλιπ. 2,3).

Ότι δεν πρέπει να είναι ανυπάκουος (Τίτ. 1,10).

Ότι εκείνος που μπορεί να εργασθεί, δεν πρέπει να ζει ως αργόσχολος (Β΄ Θεσσ. 3,10), αλλά ακόμη και ο ασχολούμενος με καθήκον που επιδιώκει τη δόξα του Χριστού πρέπει να καταβάλλει προσπάθεια, ώστε να εκτελεί το κατά δύναμιν έργο (Α΄ Θεσσ. 4,11).

Ότι ο καθένας πρέπει με την έγκριση των προϊσταμένων να κάνει τα πάντα με λόγο και βεβαιότητα, μέχρι και αυτού του φαγητού και του ποτού, σαν και αυτά να γίνονται σε δόξα Θεού (Α΄ Κορ. 10,31).

Ότι δεν πρέπει να μεταβαίνει κανείς από ένα έργο σε άλλο χωρίς τη δοκιμασία αυτών που έχουν την εξουσία να ρυθμίζουν τέτοια πράγματα, εκτός αν κάποιον τον καλεί απαραίτητη ανάγκη σε επείγουσα βοήθεια εκείνου που του λείπουν οι δυνάμεις.

Ότι πρέπει ο καθένας να μένει σε ό,τι τάχθηκε και να μην επεμβαίνει υπερβαίνοντας την αρμοδιότητά του σε ξένα έργα, εκτός αν οι έχοντες την ευθύνη για τέτοια πράγματα, κρίνουν ότι κάποιο χρειάζεται βοήθεια.

Ότι δεν πρέπει να βρίσκεται κανείς σε άλλο εργαστήριο αντί του δικού του.

Ότι δεν πρέπει να κάνει κάτι με πνεύμα φιλονικίας ή έριδας.

3.Ότι δεν πρέπει να φθονεί για την ευδοκίμηση του άλλου, ούτε να επιχαίρει για τα ελαττώματα κάποιου προσώπου (Α΄ Κορ. 13,6).

Ότι πρέπει με αγάπη Χριστού να λυπάται μεν και να συντρίβεται για τα ελαττώματα του αδελφού, να ευφραίνεται δε για τα κατορθώματα (Α΄ Κορ. 12,26).

Ότι δεν πρέπει να αδιαφορεί για τους αμαρτάνοντες ή να εφησυχάζει για αυτούς (Α΄ Τιμ. 5,20).

Ότι ο ελέγχων πρέπει να ελέγχει με κάθε ευσπλαχνία (Β΄ Τιμ. 4,2), με φόβο Θεού και με σκοπό να επιστρέψει ο αμαρτάνων (Ιάκ. 5,20).

Ότι δεν πρέπει, όταν κάποιος κατηγορείται, άλλος ενώπιον εκείνου ή μερικών άλλων να αντιλέγει προς τον κατήγορο. Και αν συμβεί κάποτε να φανεί σε κάποιον παράλογη η κατηγορία, να συζητήσει το θέμα ιδιαιτέρως με τον κατήγορο και ή να τον πείσει ή να πεισθεί.

Ότι πρέπει ο καθένας, όσο του είναι δυνατόν, να κατευνάζει εκείνον που έχει έχθρα εναντίον του.

Ότι δεν πρέπει να μνησικακεί εναντίον του αμαρτήσαντος και μετανοούντος, αλλά να τον συγχωρεί από την καρδιά του (Β΄ Κορ. 2,7).

Ότι πρέπει εκείνος, που λέει ότι μετανοεί για αμάρτημα, να μη λυπάται μόνο για το αμάρτημα, αλλά και να κάνει καρπούς άξιους της μετανοίας (Λουκ. 3,8).

Ότι εκείνος που παιδεύτηκε για τα πρώτα αμαρτήματα και αξιώθηκε της έφεσης, αν αμαρτήσει πάλι, κατασκευάζει στον εαυτό του το κρίμα της θείας οργής χειρότερο από το προηγούμενο (Εβρ. 10,26 ε.).

Ότι πρέπει αυτός που, μετά την πρώτη και δεύτερη νουθεσία, επιμένει στο σφάλμα του (Τίτ. 3,10) να οδηγηθεί στον προεστώτα μην τυχόν αισθανθεί ντροπή, όταν επιτιμηθεί από περισσότερους (Τίτ. 2,8). Και αν δε διορθωθεί ούτε με αυτόν τον τρόπο, να αποκόπτεται πλέον ως σκάνδαλο και να θεωρείται ως εθνικός και τελώνης (Ματθ. 18,17), χάριν της διασφάλισης των καλλιεργούντων την υπακοή με ζήλο, κατά το λεγόμενο: «Όταν κρημνίζωνται οι ασεβείς, οι δίκαιοι καταλαμβάνονται από φόβο» (Παροιμ. 29,16). Πρέπει δε να πενθούν για αυτόν, ως μέλος αποκοπέν από το Σώμα.

Ότι δεν πρέπει ο ήλιος να δύει επί του εξοργισμού αδελφού (Εφεσ. 4,26), μην τυχόν η νύκτα τους φέρει σε πλήρη διάσταση και αφήσει αναπόφευκτη κατηγορία κατά την ημέρα της κρίσεως.

Ότι δεν πρέπει να αναμένει την κατάλληλη ευκαιρία προς διόρθωση εαυτού (Ματθ. 24,44 και Λουκ. 12,40), διότι δεν είναι βέβαιος για το αύριο. Πράγματι πολλοί πολλά σχεδίασαν για το αύριο, αλλά δεν το έφθασαν.

Ότι δεν πρέπει να απατάται από χόρτασμα κοιλίας, από το οποίο προέρχονται νυκτερινές φαντασιώσεις.

Ότι δεν πρέπει να περισπάται σε άμετρη εργασία και να υπερβαίνει τα όρια της αυταρέσκειας κατά τον Απόστολο που είπε: «Έχοντες δε διατροφάς και σκεπάσματα θ’ αρκεσθώμεν εις αυτά» (Α΄ Τιμ. 6,8), διότι η πέρα από την ανάγκη αφθονία παρουσιάζει εικόνα πλεονεξίας, η δε πλεονεξία έχει αποκηρυχθεί ως ειδωλολατρία (Κολασ. 3,5).

Ότι δεν πρέπει να είναι φιλάργυρος (Μάρκ. 10,23 ε., Λουκ. 18,24), ούτε να θησαυρίζει ανωφελή πράγματα, που δεν έχει ανάγκη.

Ότι πρέπει ο προσερχόμενος στο Θεό να ασπάζεται την ακτημοσύνη κατά πάντα και να είναι προσηλωμένος στο φόβο του Θεού, κατά τον ειπόντα: «Προσήλωσε εις τον φόβο σου τας σάρκας μου, διότι εφοβήθην από τας κρίσεις σου».

Είθε να δώσει ο Κύριος να δεχθείτε τις οδηγίες με όλη την πεποίθηση, ώστε να επιδείξετε καρπούς άξιους του Πνεύματος σε δόξα Θεού, με την ευδοκία του Θεού και τη συνεργία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Αμήν».

Πηγή: Ιερά Μητρόπολη Κηφισίας